

liberal ungdom

Nummer 1/2019 | TEMA: Feminism

LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET

liberal ungdom

Ledare

Hej LUF-landet! Som nytilträdd redaktör vill jag välkomna er till ett nytt år av Liberal Ungdom (LU). Jag har under det gångna året varit LU:s biträdande redaktör och har därtill två års erfarenhet som chefredaktör för LUF Storstockholms medlemstidning Radikalt Forum. Att axla rollen som redaktör för LU är något jag gör med glädje, och med mig har jag en fantastisk redaktion.

Jag har inte gjort det lätt för dem ska ni veta. Av det grafiska arbetet har jag krävt The New Yorker-nivå. Skribenterna har hållits till den standard som deras svensklärare hade krävt om inte flumskolan varit ett faktum. Ribban har legat högt, och numret du håller i din hand är ett bevis på deras enorma prestation. De har rättat syftningsfel och tempus, korrigerat syntax och finslipat varje pixel. Jag hoppas att du som läsare möter texter som är intressanta, tydliga och väl skrivna.

Temat i årets första nummer är feminism, frågan som värvade så många av oss. Frågan som vi har större rätt att driva - och fler rätt i - än något annat ungdomsförbund. Skribenterna har tolkat temat fritt och därför hittar du texter om allt från trendfeminism till idrottsinfrastrukturproblem.

Utöver de temabundna texterna hittar du som vanligt en uppdatering om vad som hänt i LUF-landet sen sist och en FO-krönika. Därtill bjuds det på en reflektion från två årsmöten, och gästskribenten Liv Näslund tackar majoren för tolv år vid rodret.

Trevlig läsning!
Karin Pettersson, Redaktör

innehåll

TEMA: Feminism

S 2-3 Ledare, redaktion och produktion

S 4-5 Hänt i LUF-landet

S 6-7 Två årsmöten och en tågförsening

S 8-10 Skända venus-symbolen!

S 11-12 "vad är feminism för dig?" - Intervju med Anders Pettersson Viking.

S 13-16 Arg, argare, argast

S 17-20 Skärpning killar!

S 21-23 Låt hen ta plats

S Statligt subventionerad ojämlikhet

S 26-27 I mitt klassrum avgår inte Jan

S 28-29 FO-krönika

redaktion och produktion

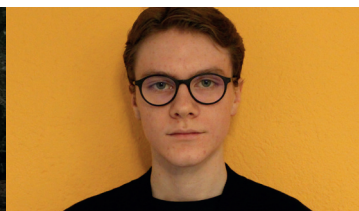
Kontakta redaktionen på: karin.pettersson@me.com

Karin Pettersson
Redaktör

Philip von Schéele
Skribent

Marcus Willershausen
Skribent

Ani Daspanyan
Skribent

Love Frisell
Skribent

Amanda Johansson
Illustratör

Klara Stålenbring
Illustratör

Ansvarig utgivare

Thea Andersson

Layout och redigering

Klara Stålenbring, Emilie Tilstam

Tryck

Danagård Litho

Omslag

Amanda Johansson

Alla bilder licensierade under
Creative commons

Liberal ungdom ges ut av
Liberala ungdomsförbundet och utkom-
mer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och
verkar för individuella rättigheter, mark-
nadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se.

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

hänt i luf-landet

Ett nytt år innebär inte bara nya medlemmar, och nya möjligheter utan också nya, eller förnyade, förtroendeuppdrag. LUF Skåne, LUF Väst och LUF Storstockholm är bara några som fått förändrade styrelser vid årsmöten, och nedan kan du läsa vad deras Distriktsordföranden har att säga om sina distrikt.

Fridas mål:

- Få fler aktiva
- Fler värvade
- Större påverkan på partiet.
- Införskaffa en scanner till distriktet.

Frida Jansson, fortsatt distriktsordförande för LUF Skåne, brinner för en liberalare arbetsmarknadspolitik och drömmer om införandet av en ny skattereform. Hon har stora planer för sitt distrikt och delar här med sig av sina mål för att göra LUF Skåne ännu bättre.

Soroush Rezai, nyvald distriktsordförande för LUF Väst, berättar engagerat om hur han vill satsa på ett mer transparent, professionellt och inkluderande samarbete i LUF Väst.

"Det ska vara lika enkelt för medlemmar att delta vid styrelsemöten som vid Café Liberal, man ska känna att ens åsikter räknas och att man får ut precis så mycket man själv vill med sitt medlemskap, svarar han.

Han är redo att ställa krav på partiet när det går över gränsen, och anser att LUF måste vara tydliga och visa rätt liberal riktning för partiet

"Det är endast genom att lära känna partiets medlemmar och delta vid deras möten som vi kan påverka på riktigt." Hans personliga mål är att LUF Väst i år ska ha 1000 medlemmar

Caroline Rhawi har fått fortsatt förtroende som distriktsordförande för LUF Storstockholm. Hennes politiska år kommer präglas av att bedriva kampanj inför Europaparlamentsvalet och av att spänt följa hur Januariavtalet utvecklar sig. *"Vi befinner oss just nu mitt i svensk historiskrivning och jag hoppas att Januariavtalet kommer att få positiva konsekvenser på sikt, både för Liberalerna och för Sverige".* För egen del vill Caroline satsa på att nå ut med sina radikala förslag genom att publicera fler debattartiklar.

"Det roligaste LUF-arbetet jag vet är att få ta hand om våra medlemmar, se till att de utvecklas". Så kommenterar **Ebba Ädel** sitt nya uppdrag som verksamhetsutvecklare för LUF nationellt. Hon hoppas kunna vara det som krävs för att alla distrikt ska kunna utvecklas, oavsett sin nuvarande storlek. En mängd olika knep kommer användas för att hjälpa distriktet att nå de mål de satt upp, och att målen är så olika från distrikt till distrikt är enligt Ebba mycket positivt. *"Jag ser det som en del av min roll i det här förbundet att lyfta våra duktiga LUF:are i hela landet".*

Liberal Ungdom vill också passa på att gratulera de nyvalda Distriktsordföranden Emil Scapaticci (Östergötland), Carl-Johan Bonde (Halland), Lucas Olsson (Kronoberg), Karin Mäki-Kala (Södermanland), Emil Pettersson (Örebro), Emmie Sjöström (Blekinge) och Wilma Holmgren Hvirfvel (Västerbotten). Självklart skickar vi också en tanke till de omvalda, Uppsalas Ulla Lovcalic, Västernorrlands Alex Nilsson och Kalmarunds Jonathan Lilja. Lycka till i år allihop!

Klara Stålenbring

Två årsmöten och en tågförsening

Liberaler gillar inte staten, det är sen gammalt. Den är alldeles för stor, för bölig och rent av onödig ibland. Efter att ha väntat i över en timme i kylan på Stockholms Centralstation den sista helgen i januari hade min irritation över det statliga tågunderhållet minsann växt en del. Alltid är det något, tänkte jag. Är det inte snön så är det värmen som ställer till det, är det inte signalfel så är det inkompetensen på Trafikverket. Till slut kom jag i alla fall iväg mot LUF Västs årsmöte.

Låt oss hoppa tillbaka två veckor i tiden. Landstingssalen i Stockholm, LUF Storstockholms årsmöte. Unga liberaler hade samlats för att äta samma gamla Paninisallad. Igen. Nåväl, helgen fylldes också med en hel del politik.

Hela 90 motioner hade distriktets medlemmar mäktat med att skicka in till en distriktsstyrelse som fick hålla heldagsmöte för att besvara dem alla. En motion de yrkade bifall till var Bebiselever <333, som yrkade för obligatorisk förskola för alla barn från tre års ålder. Motionen debatterades länge och väl på årsmötet men till slut bifölls distriktsstyrelsen. Via vad ungdomsförbundare kallar sitt vardagsrum och andra kallar Twitter, spreds snabbt arga reaktioner från andra LUF:are, SVD:s ledarsida och Alter-

nativ för Sverige. Bråk med allt och alla, precis som det ska vara när man är liberal.

Som på de flesta årsmöten och kongresser kom det besök från andra ungdomsförbund. Deras jobb är att bjuda på glada tillrop och betona hur viktiga LUF är även om de själva inte håller med oss om allt. Från KDU:aren Nike Örbrink bjöds det inte på ett bittert inlägg om regeringsbildningen utan en allianssammanhållande attityd och en kärleksförklaring till EU. Hon kände sannerligen sin publik, en samling ungliberaler som drömmer om federalism och Guy Verhofstadt om nätterna. När hon däremot började tala om EU som ett kristdemokratiskt projekt, då blev det lätt tryckt stämning i salen. Visst har vi våra duster med KDU, men att de skulle försöka utkonkurrera oss

om kärleken till EU trodde jag inte att jag skulle vara med om. Vi får se om de fortsätter med den saken till våren.

Låt oss återgå till min resa mot Västsverige, en fredag i slutet av januari. Det är alldeles för sent när jag kommer fram och min vistelse inleds med en attack. Bakom den ligger en nattsvart katt vid namn Egg, som snabbt lärde mig att det är farligt att vara Storstockholm i Väst. Morgonen därpå slog jag mig ner på samma rad som en avgående klubbordförande, en twitterglad hallänning och en nyvald förbundsstyrelseledamot. Utmärkta förutsättningar för ett lyckat årsmöte.

Mycket hinns med på en helg - motionsbehandling, personval och avtackningar. I år var det dags för LUF Väst välja ny distriktsordförande och det blev den svarta kattens ägare, Soroush Rezai. Avgående ordföranden Marcus Nilsen fick femton minuter av mötesordförande Simona Mohamsson för att hålla ett avskedstal.

Där och då upphörde tiden att existera i Borås. Socialdemokraternas svek, det borgerliga samarbetet, miljardärernas utsatthet och liberalismen i tre världsdelar, allt detta behandlades under Marcus alldeles egna tolkning av en kvart. Det finns avgångstal, och så finns det Marcus Nilsens avgångstal.

De gamla tackade för sig och de yngre presenterade sig. Ordet folkpartist är bland LUF:are ofta

en skämtsam förolämpning. Ett sätt att beskriva någon som vill förbjuda dans och folköl och allt annat kul, men under helgen var det en titel som bars med stolthet. Istället för att vara synonymt med alla de där trista åsikterna fick det betyda tron på en stark kunskapsskola och ett bildningsideal. Den nya sortens folkpartism är på frammarsch, och som pricken över i:et fick rojalisterna sin vilja igenom - LUF Väst är återigen för monarkin.

Man förändrar faktiskt inte världen på ett årsmöte, oavsett vad en inspirerande årsmötestalare säger. Men någonstans måste man börja. Två årsmöten varav ett som jag - utifrån mitt storstadsperspektiv - tror jag åkt över halva landet för, lyste upp den mörka månaden vi kallar januari. En insikt jag tar med mig är att både Storstockholm och Väst är bäst, och för att parafrasera Anna Ring: LUF Väst, jag kommer komma tillbaka, det kan ni ge er fan på.

Marcus Willershausen

Skända venussymbolen!

Svik systraskapet! Bilda kärnfamilj! Var monogam!

Huskvinnans återkomst var onekligen fjolårets största kulturdebatt, om inte den största sedan debatten om Kulturmannen. Ni känner Huskvinnan redan – det är hon som artigt lyssnar på en seminariemans utläggningar fast hon kan ämnet bättre än han gör (hon har redan en kandidatexamen i det). Hon försvarar sina vänner som dejtar äldre män mot “meningslöst moraliserande” och vägrar skämmas över att hon drömmer om att slå sig ner med make och barn, bort från de rotlösa tonåren. Debatten om henne stannade inte där kultursidorna tog slut, för hon är inte en individ, hon är ett samhällsfenomen, ett högre ideal, en galjonsfigur på en våg av en trendig konservatism.

Det är fem år sedan framtiden var kvinnlig. På den tiden fick Feministiskt initiativ en europaparlamentariker, varje företag stöttade glatt Pride och varje fjortonåring hängde venustecken runt halsen. Men framtiden som kom blev någonting annat. Idag har Ebba Busch Thor rekordsiffror, bloggarna har blivit mammor och tjejerna i Kristdemokratiska ungdomsförbundet (KDU) får hyllningsreportage i Expressen.

Under valet arbetade jag som valombudsman i Stockholm. På varenda skola såg jag samma fenomen - horder av gymnasieelever applåderade åt KDU i debatterna, och deras bokbord flockades. Eleverna provocerades inte av kampanjer som “varken feminist eller islamist” och “yes we can - utan kvotering”, istället imponerades de av företrädare med sylvassa klackar och vassare ton. Äntligen hade eleverna hittat förebilder som vägrade vika sig för politisk korrekthet, som krävde respekt och auktoritet, som inte betedde sig ett dugg som byfånarna i Sverigedemokraterna.

Konservatismen har alltid skilt sig från liberalismen och liknat socialismen i det att den har en tydlig estetik. Denna estetik har på senaste tiden fått ett facelift och älskas av en ny generation. Tänk er EBT i tonårsform. De som bäst förstår denna estetik är kvinnorna vi hör i podcasten Della Q, komikerna Moa Wallin, Bianca Meyer och Anna Björklund. Upphovsmannen till podden, komikern Simon ”Chippen” Svensson, beskriver det som Sveriges enda renodlade kvinnopod. “Kvinnopodd” är ett ord som i det här fallet betyder att den riktar sig till alla som är kvinnor,

hatar kvinnor eller älskar kvinnor. Rent konkret är det helt enkelt roliga och intelligenta samtal om allt från psykoanalysens fader Carl Jung till heminredning. Inga ämnen nedvärderas för att de är kvinnligt kodade - så vida ämnet inte heter Lena Andersson eller Elaine Ekswärd. Traditionella som sociala medier blandar gärna ihop politisk konservatism med estetiken trendkonservatism, men allt Della Q delar med politiken är sin målgrupp. I Della Q avsnittet TITEL behandlas ämnet guld - ja, metallen. Guld är tungt och konstant, hävdar de. Förutom att vara vackert så skapar metallen en känsla av trygghet, någonting som inte rubbas när samhällets vindar viner och vänder. Guldets nyvunna popularitet bland unga kvinnor kan enligt Della Q ses

som ett försök att skapa värme och trygghet i en kall och turbulent värld.

För 2000-talet har varit en turbulent. Finanskris, migrationskris, regeringskris. Bland alla dessa kriser dyker trendkonservatismen upp, klädd i trygg nostalgi. Flykt tillbaka till klackar och korsetter när världen utanför köket visat sig vara för hård.

Men om världen inte är otrygg, vad säger det om trendkonservatismen? Media har till synes en negativ bias och krig, terrorism och grov kriminalitet dominerar Omni-flashar och nyhetsinslag. I det klickdrivna medielandskapet med korta nyhetscykler är positiva nyheter inte kommersiellt gångbara, de är knappt nyheter.

Finns det ett nyhetsvärde i att historiens båge pekar mot rättvisa? Ja, men när denna positiva trend har pågått sedan 90-talet är det ingenting nytt. Ytterligare några tusen människor i subsahariska Afrika lyftes ur fattigdom igår, jaha. Vem bryr sig.

Om trendkonservatismen är ett motgift mot kaos så är det en falsk sådant eftersom den utgår från felaktiga premisser. Misstolka mig rätt - det behövs fler poliser, hårdare terrorlagstiftning, rättsstaten ska säkras och den liberala världsordningen återupprättas. Men trendkonservatismens motstånd till kaoset verkar vara rent estetiskt. Trygghet och ordning är det enda vi pratar om dessa dagar, från vänster till höger. Vad erbjuder Kristdemokraterna som inte de andra partierna gör utöver sin partiledare?

En kulturell förklaring till den trendkonservativa vågen är att betrakta den som ett uppror mot 2010-talets trendfeminism. Pådrivet av 80-talister som aldrig tog av sig sina genusglasögon, under en period var trendfeminismen närmast en statsreligion. När samtidskulturen var som mest medveten, 2014, var allting problematiskt. Detta gällde allt från könskodade kläder till generaliserande pronomen och integration som koncept. Men den världsåskådning visade sig vara ohållbart pen-

deln svängde fort och den svängde hårt. Spola fyra år framåt i tiden, addera en flyktingkris. Samhällsklimatet idag är oigenkännligt. Politiska representanter på högersidan angriper genusvetenskapens existensberättigande som forskningsområde och fackförbund till vänster flirtar med EU-skepsis.

Liberalismen syfte är att befria människan från både stat och kollektiv. Därmed kan det verka paradoxalt att tolerera en kultur som så uppenbart idealiserar de värden som fanns under en tid då kvinnor inte sågs som mer än en prydnad i hemmet, en prydnad som kunde laga mat och föda barn. Än mer paradoxalt är faktumet att personerna som påhejar den konservativa vågen inte är faktiska hemmafruar utan ungdomspolitikern med juristexamen och influencers med otaliga mediekkanaler.

Således ligger trendkonservatismen rätt i tiden – om rätt i tiden innebär ytlighet och en avsaknad av politiskt innehåll.

Love Frisell

Vad är feminism för dig?

Hej säger vi till Anders Viking Pettersson från förbundsstyrelsen, som är LUF:s feministiska talesperson. Han svarade glatt på några frågor.

Vad är feminism för dig?

För mig handlar feminism om att man ser att samhället premierar män före kvinnor socialt, politiskt, ekonomiskt etcetera - och att detta är en ordning man vill ändra på.

Vad tycker du om individualiserad föräldraförsäkring?

LUF och jag tycker att föräldraförsäkringen både ska individualiseras och förkortas. I Sverige har vi en av världens längsta och generösaste föräldraförsäkringar, vilket har lett till att kvinnor hamnat efter i löneutvecklingen och blivit beroende av sina män. Vi tycker att alla socialförsäkringssystem ska vara bundna till individen och inte till ett kollektiv.

Tycker du att kvotering på arbetsplatser är rätt väg att gå?

Nej, politiker ska inte bestämma hur det privata näringslivet bedriver sin verksamhet.

Skulle du kalla feminism en av LUFs hjärtefrågor?

Absolut! Vi har länge varit en drivande feministisk kraft i svensk politik. År 1963 blev LUF det första ungdomsförbund som tog ställning för att Sverige skulle införa fri abort. Hans Nestius som då var redaktör för Liberal Ungdom arrangerade abortresor till Polen vilket ledde till att polisen gjorde en razzia mot hans hem och hotade med att sätta honom i fängelse. LUF var även det första ungdomsförbund som valde en kvinna till förbundsordförande, år 1945.

Vad tycker du om LUFs nya kampanj "Både feminist och kapitalist"?

Jättebra! Feminismen har tyvärr fått en vänsterstämpel genom att socialistiska organisationer tagit epitetet. Genom att belysa hur kapitalismen har hjälpt kvinnor att bli mer självständiga och få frihet över sina egna liv kan vi visa ungdomar att LUF har den bästa feministiska politiken.

Tror du att dagens ungdomar är intresserade av ämnet feminism som en politisk fråga, och om inte vad kan vi göra åt det?

Feminismen har alltid varit kontroversiell och därmed har den alltid lockat intresse. Alla säger ju att de vill ha jämställdhet, men alla kallar sig inte feminister. Allt fler ungdomar kallar sig feminister vilket är bra men det är ännu viktigare att agera feministiskt. Därför behöver vi fortsätta jobba för att få igenom reformer som skapar mer jämställdhet.

Är jämställdhet den frågan du brinner mest för, och har det alltid varit så?

I grunden handlar det ju om allas lika rätt och värde så för mig har det alltid varit en viktig fråga. Men jag har inte alltid kallat mig feminist. När jag var yngre köpte jag

bilden av feminismen som en kollektivistisk könssocialism som ville intala kvinnor att de var offer och att det var alla mäns fel. Tack och lov bankade en del LUF-feminister vett i mig – även om det tog lite tid.

Kommer LUF överens med moderpartiet i alla jämställdhetsfrågor? Vilka är de största skiljelinjerna?

Nja, oftast delar vi samma analys men LUF tenderar att gå ett steg längre i politiken. När det kommer till föräldraförsäkringen vill vi individualisera men L är för den nuvarande uppdelningen. Vi vill tillåta kommersiellt vårdmödraskap, L vill ha vårdmödraskap men enbart det altruistiska. Den mest kontroversiella skillnaden är att vi vill slopa sexköpslagen, vilket L inte vill.

"LUF skulle inte vara komplett utan feminism och jämställdhet" är det något du håller med om?

Ja! Feminismen är en självklar del av liberalismen.

Nämn tre saker inom området som du tycker är extra viktiga att alltid lyfta upp.

Bekämpa det fysiska och sexuella våldet mot kvinnor. Bekämpa hedersförtrycket. Kämpa för kvinnors produktiva rättigheter runt om i världen.

Ani Daspanyan

Arg, argare, argast.

Serena Williams röst fyller mitt flöde på Twitter. Och Facebook. Instagram, de små artiklarna på Snapchat. Överallt ljuder ropet. "Visa dem vad galenskap kan göra."

Kvinnor uppfostras till att sky ilska. När vår värld går sönder ska vi inte nyttja ilskan som utlopp, nej, nej. Vi ska på vår höjd reagera som Shakespeares Ofelia, bli hysteriska, sjunga visor, klippa håret, gå i sjön. När vi sedan flyter förbi döendes i ån kan mästare - Delaroche, Millais – måla oss med ansiktsuttryck som säger lugnande medel, klädda i vita klänningar som inte längre säger något om barnomens oskyldiga lekar, utan som av vattnet blivit provokativa, sexualiserade. För så får kvinnor avbildas.

Vi har lärt oss att vi inte får vara arga, inte sura, aldrig irriterade. Slåss vi för våra rättigheter spärras vi in och tvångsmatas. Slår vi bakut mot snäva kvinnoroller och snävare korsetter stämplas vi som hysteriska och spärras in. Vägrar vi stanna i förtryckande äktenskap förlorar vi rätten att träffa våra barn.

Visst, det är inte längre vår verklighet. Men det är vår historia, och inte särskilt gammal sådan. Vår rätt till

bestämmande över kropp och livmoder ifrågasätts alltjämt. Och även om Englands suffragetter inte längre tvångsmatas, så piskas deras systrar i Saudiarabien idag.

Och trots att vi inte får vara arga har vi inte heller rätt till alternativen. Se på Christine Blasey Ford. Hon möter mannen som sexuellt ofredade henne i högstadiet, en man som riskerar att bli en av de mäktigaste personerna i hennes land, och hon möter honom med jämnmod. Hon möter honom med lugn. Men Brett Kavanaugh skriker och tuggar fradga. Och hurdan blev domen? Jo, värdigheten bevisar tydligen hennes lögn och ursinnet bevisar hans oskuld. Vad säger ni, visst är det nästan som om det finns någon slags könsmaktsordning?

Just könsmaktsordningen är grunden till temat i boken *The Power*, skriven år 2017 av Naomi Alderman. Skriven som en futuristisk historieskildring av vår nutid målar den upp

Det är en renande känsla, ilska. Att få vara fly förbannad. Det är också en drivkraft som kan nyttjas till mycket gott.

ett parallellsamhälle. Ett samhälle där en biologisk mutation plötsligt vaknar till liv, ett genetiskt vapen. Varje biologisk kvinna föds med det, och plötsligt kan alla flickor döda.

Boken beskriver hur det bränns bilar i Saudiarabien. Människohandlare sätts i bojor av de kvinnor de fångslat, Indiens kastsystem vänds uppochner, den israeliska armén vägrar ta emot pojkar. Pojkar har ju ingen chans i krig. Och i USA ifrågasätts manliga politiker, har de vad som krävs? Det är nog bäst att en kvinna blir president istället, den rollen kräver ju lite pondus. Alla män får utegångsförbud, det är för farligt för dem att vara ute på natten.

Parallellsamhället känns i början som en utopi, men den har en bitter eftersmak. Problemet med könsmaktsordningen är ju inte könsordningen

utan maktordningen. Så länge bara halva befolkningen har rätt till ilska och makt spelar det ingen roll vilken halva det är, 50 % av världen är fortfarande förtryckt.

Men hur det än vänder sedan så är den första halvan av boken alltså förförisk. Sida efter sida om hur det blir när kvinnlig ilska släpps fri.

Det är en renande känsla, ilska. Att få vara fly förbannad. Det är också en drivkraft som kan nyttjas till mycket gott. Frihetskamp till exempel. Vreden över människors ofrihet. Vreden över kvinnors ofrihet.

Vad är kvinnor egentligen arga över? Tja, kanske är vi förbannade över statistik som denna; Var sjätte tjej som växer upp i Sverige utsätts någon gång under sin livstid för grovt sexuellt trakasserier (SCB). Var tredje

timme läggs en kvinna i Australien in på sjukhus till följd av våld i nära relation (AIHW). Tre miljoner kvinnor riskerar att i år utsättas för kvinnlig omskärelse. Majoriteten av dem är yngre än femton. (UNICEF). Var fjärde kvinnlig journalist i Sverige har utsatts för sexualiserat näthat (Medieinstitutet Fojo), 47 000 kvinnor dör varje år till följd av osäkra aborter (WHO).

Och trots att denna statistik är vedervärdig, trots att detta är fullt rimliga saker över att vara fly förbannad över så möts kvinnor så ofta av den fråga som Konstapel Björk

ställer till Eva-Lotta Lisander i Astrid Lindgrens Kalle Blomkvist, Mästerdetektiv "Ska inte du vara lite ljuv?" Kan du inte le lite?

Ärligt talat, med dessa siffror är det inte konstigt att kvinnor är arga. Det är konstigt att vi inte är ännu argare.

Just nu är det stormens tid. Dammen har brustit, bägaren runnit över. Runt oss virvlar all den ilska som för länge förbjudits, upp till ytan flyter det ursinne som så länge tryckts ner. Denna vårflod måste få rusa fram, slå mot sten och piska upp sälta, med rötterna rycka upp allt i sin väg.

Foto: Erik Parszyk

Just nu måste det få vara så. Men detta samhällsläge kan inte fortsätta forsa för evigt.

Det finns en anledning till att grekerna inte trodde att ilska och stridskonst var en del av samma gudomliga kraft. Kanske ligger det också något i att den förstnämnde var en gud, Ares, och den andra en gudinna, Athena.

Uppdelningen var till för att särskilja mellan slagfältets två delar, det ilska krigets fula slag och svärdsmästarens dansande steg. Till för att skilja mellan blint raseri och listigt svuren hämnd, mellan de som tuggar fradga utanför abortkliniker och de som med seg bitterhet knyter upp affischer längs relingen på Sergels Torg, knyter upp dem för andra gången, vansinniga på de som rev ner den första omgången.

Visa dem att ilskan aldrig ger sig.

Den produktiva ilskan, den rättfärdigade. Ilskan som bor i raka ryggar och bakåtdragna axlar snarare än i spårkar och knytnävar. Låt ilskan piska upp en storm, och när den lagt sig ska världen vara en annan.

Visa dem vad ilska är.

Men ännu har revolutionen inte lagt sig, ännu forsar vårfloden. Så länge ilska är samtalsämnet kan det inte hjälpas att tankarna går till – aktivisten, bibliotekarien, författaren, feministen - Audre Lorde. Hon ligger bakom, bland annat, "Sister Outsider" och "The Uses of Anger: Women responding to racism" – böcker som feminister burit som biblar i årtionden. I det sistnämnda verket skriver hon detta budord;

"Every woman has a well-stocked arsenal of anger potentially useful against those oppressions, personal and institutional, which brought that anger into being. Focused with precision it can become a powerful source of energy serving progress and change."

Visa dem vad ilska kan göra.

Karin Pettersson

Skärpning killar!

Personliga egenskaper som associeras med män brukar överlag ha en positiv klang. Det är bra att vara man. Man är tuff och har heder. Man försörjer och man leder. En gång i tiden har det funnits sanning i de orden.

Den verklighet som vi lever i idag ser dock väldigt annorlunda ut. Myten om mannen som familjens försörjare har tveksamt stöd, detta med tanke på att män i Sverige både är arbetslösa i något högre grad än kvinnor och lever på försörjningsstöd i större utsträckning - detta och allt som följer enligt SCB. Egentligen är statistiken inte alls överraskande, kvinnor presterar bättre i skolan och söker sig till högre utbildning i större utsträckning. Av det totala antalet högskoleexamina som utfärdades i Sverige förra året stod kvinnor för drygt 60 %. Andelen lär öka under kommande år eftersom allt fler kvinnor i förhållande till män skriver in sig vid skolor för högre utbildning. Männens problem slutar inte i skolbänken utan finns även i andra delar av livet. Trots att män själva i betydligt lägre grad rapporterar att de mår dåligt, tar de sina liv i dubbelt så hög utsträckning som kvinnor. Bland de som har fastnat i miss-

bruk, både missbruk av alkohol och missbruk av narkotika, är män klart överrepresenterade. Trots att män tränar mer än kvinnor lider de oftare av övervikt. Slutligen finner man den största överrepresentationen av män i brottsstatistiken, där de utgör 84% av alla som döms.

Är det här ett resultat av den "skenande feminismen"? Högst osannolikt då de här problemen inte på något sätt är nya fenomen. Vi, männen, blir inte nödvändigtvis sämre, utan det är kvinnorna som drar ifrån. I alla delar av samhället konkurrerar vi om positioner, och allteftersom den konkurrensen blivit mer rättvis och meritokratisk över tid, blir den negativa effekten för män större. Detta jämfört med tidigare, tiden innan kvinnorrättskampen krävt sin rätt. Då kunde en medelmåtta klara sig bättre, för det inte fanns lika många som var duktiga.

Problemen som drabbar män uppmärksammas då och då inom konservativa kretsar varpå krav på strukturreformer ofta följer. Det hela betraktas som ett institutionellt problem, mycket skylls på skolan, "skolan är inte anpassad för pojkar". Samtidigt är det ofta just konservativa som har svårt att se eller erkänna institutionella problem inom andra områden. Bland de samhällsfenomen där kvinnor eller en minoritetsgrupp drabbas skylls det istället på individuella problem. Då handlar det om individuell kompetens, en "skyll dig själv"-mentalitet. Men inte när de som drabbas är

pojkar, då är det en feministisk konspiration som orsakar problemen.

Att lågutbildade män hamnar efter i samhället kan till en början nonchaleras, och därefter avfärdas som individens problem. Detta tankesätt är inte ovanligt, och det utgör en stor risk.

Utöver de konsekvenserna som påverkar de drabbade, i form av färre möjligheter - vilket för med sig mindre frihet och sämre välmående - finns det även en politisk aspekt. Trenden där kvinnor drar ifrån är inte på något sätt exklusiv för just Sverige utan återfinns i många andra länder.

Det hela betraktas som ett institutionellt problem, mycket skylls på skolan, “skolan är inte anpassad för pojkar”.

Parallellt med denna utveckling ser vi att populistiska krafter växer på många håll, och de två fenomenen är inte orelaterade. Att förminska populismens växande spridning till en konsekvens av fenomenet män som halkar efter är dumdristigt förenklande. Det är dock en faktor som spelar in, faktum är att dubbelt så många män som kvinnor som röstade på Sverigedemokraterna, och dessa manliga väljare var i överlag lågutbildade.

Reaktionära krafter och villkoren som tillåter deras framväxt är det farligt att underskatta. Att förlora, eller iallafall uppleva det som att man förlorar, makt och således kontroll är läskigt, extremt läskigt. På så sätt kan det nästan te sig förståeligt, att män vänder sig till de som representerar

den gamla världsordningen. Idag är det, som alltid, de nationalistiska och protektionistiska krafterna.

Faran i att män halkar efter är att de inte har så mycket kvar då. Den som halkar efter har inget kvar att förlora, och han som inte har något att förlora är oberäknelig och farlig. Som tidigare nämnts har män genom historien hävdats sig som hushållets försörjare, ansvaret för barn och hushåll föll på kvinnan. Under de perioder kvinnor arbetat har de burit dubbla bördor. Genom att lämpa över hushållsarbetet på kvinnorna har männen kommit undan med en mindre arbetsbörda. Det här gäller även idag till en viss grad, kvinnor gör mer av det osynliga arbetet i hemmet och klättrar samtidigt högre i karriären.

Den som halkar efter har inget kvar att förlora, och han som inte har något att förlora är oberäknelig och farlig.

Att förklara dessa samhällsliga skillnader könen emellan med enbart biologiska förklaringar faller på sin egna orimlighet, om det inte är så att män av naturen helt enkelt är oförmögna att läsa böcker. Detta låter ju ganska osannolikt för alla som någon gång träffat LUF:are.

Det som finns kvar är hur vi från samhällets sida väljer att se på män och kvinnor, pojkar och flickor. Många verkar tro att pojkar uppfostras till att leda, till att ta för sig, men sanningen är att de lär sig att de inte måste göra så mycket, att deras beteende i slutändan kommer ursäktas.

Tjejer har å andra sidan länge fått kämpa för varje rättighet och varje frihet i en världsordning som motarbetar dem. Nu när spelplanen jämnas ut verkar det vara de som är vana vid att behöva kämpa som vinner. Män nog haft det lite väl för lätt för

sig. Precis som med så mycket annat behöver det ställas krav på folk för att de ska göra saker ordentligt. Feminismen handlar inte bara om kvinnors rättigheter, den handlar om att utmana de normer och förväntningar som binder oss alla i ofrihet. Ingen ska inte få komma undan, lika krav ska ställas på alla individer. Att ställa krav är att bry sig.

Philip von Schéele

Låt hen ta plats

År 1966 föreslog språkvetaren Rolf Dunås i en artikel till Upsala Nya tidning att ett nytt ord skulle bli en del av det svenska språket. Ordet har sedan dess fått mycket uppmärksamhet, positiv såväl som negativ. Jag syftar självfallet på det könsneutrala "hen".

Detta "nya" ord kan användas som pronomen när könet är irrelevant eller okänt, och för människor som tillhör ett tredje kön. Hen fyller också ett syfte som alternativ till orden "han" och "hon", i bland annat lag- och instruktionstexter, vilket underlättar läsningen. Sedan 2013 har hen blivit extremt mycket vanligare, och 2015 infördes det i Svenska Akademiens ordlista. Det är nu hög tid att erkänna hen som ett officiellt personligt pronomen i det svenska språket.

Enligt Sveriges Radio ("Allt fler kallar sig varken man eller kvinna", 180116) har antalet personer som öppet tillhör ett tredje kön ökat kraftigt de senaste åren, med hela 25% sedan 2016. Att inte känna sig hemma i någon av de två "traditionella" könen, gör att manliga och kvinnliga pronomen inte passar. För människor som tillhör ett tredje

kön fyller hen en viktig funktion, ett icke-könsbundet pronomen där alla tidigare alternativ varit fel. För många kan detta tredje pronomen kännas överflödigt, men för de som faktiskt berörs av dess existens gör det stor skillnad. Ordet hen väcker fortfarande mycket diskussion och debatt i Sverige, kan vi verkligen ha ett könsneutralt pronomen? Tja, både armeniskans na och finskans hän används utan konstigheter.

Att byta ut ord, särskilt när de, som pronomen, hör till så kallade fasta ordklasser, är givetvis svårt. Det tar tid att lära om. Men är det verkligen det ordet hen handlar om? Kommer ordet ersätta han och hon? Hela den tesen bygger på ett missförstånd. Hen är inte till för att ersätta befintliga ord, utan för att fylla de luckor som finns i det svenska språket.

Hen kommer istället användas där det faktiskt passar bättre med ett obestämt än ett bestämt pronomen, till exempel i en arbetsannons. Just i arbetsannonser och ansökningar skulle hen faktiskt kunna bidra till en mer rättvis process. Tänk dig själv hur bra det skulle vara om vi skulle kunna söka jobb utan att ange kön eller ha med någon bild. Detta skulle vara mycket bättre för jämställdheten än den kvotering som nu tillämpas på de flesta arbetsplatser. Kvoteringens syfte är en jämn könsfördelning, men om vi bytte till en process där kön inte syntes skulle vi också säkerställa att anställning baseras på kompetens, inte kön.

Ordet hen har många användningsområden. Främst för att benämna människor som inte identifierar sig som kvinnor eller män, men också i situationer där könet är irrelevant eller rent ut av inte bör nämnas. Hen kan användas för att ge anonymitet, vilket kan nyttjas av trygghets- och skyddsskäl. Redan idag finns det en hel del könsneutrala ord i det svenska språket, men skillnaden är att de inte är personliga pronomen utan substantiv. Exempel på sådana ord är förälder, bästis, eller syskon. Det är inte alls konstigt att använda dessa ord, tvärtom de är en stor del av det svenska språket. Så varför skapar ordet hen så mycket diskussion? Att vi har ordet syskon betyder

inte att orden bror och syster försvinner eller ersätts, utan att språket blir mer varierat och rikt. Så varför kan vi inte enas om att äntligen, efter ett halvt sekels kamp, erkänna hen som ett personligt pronomen och använda det när det behövs?

Jämställdhet handlar inte bara om stora förändringar. Jämställdhetskampen består av små steg som sakta men säkert för oss i mål. Ett av dessa små steg är förändringarna i språket. Språket speglar människors tankesätt och skapar en bild av samhället vi lever i. En hel del stereotypa och starka normer som bestämmer hur män och kvinnor ska leva och bete sig lever kvar än idag.

Att konstant använda könsbundna pronomen understryker naturligtvis dessa könsroller. I kontrast till detta kommer ett ökat användande och normaliserande av ordet hen framhäva hur oviktigt kön egentligen är, och bör vara, i vårt samhälle. Detta kommer i sin tur leda till färre förväntningar och mer öppenhet och frihet för alla.

Vi väljer inte vårt biologiska kön, men vi väjer våra pronomen. Det är på tiden att vi får fler alternativ. Ordet hen är en viktig del av det pågående arbetet för ett mer jämställt samhälle.

Vårt samhälle förändras konstant och detsamma gäller språket. Förändringen i sig är en oundviklig process vi måste acceptera, likaså måste samhället acceptera att alla har rätt att känna sig bekväma med det språk som används för att beskriva eller benämna dem. Hen är ett personligt pronomen som kommer att se till att många blir mer bekväma, och det gör det svenska språket mer korrekt. Dimman lättar, felen blir färre och vi öppnar för mer jämställdhet. Alla människor är individer som själva ska få bestämma hur de vill leva sina liv och hur de vill tillta-

las. Därför är det viktigt att erkänna hen som ett officiellt personligt pronomen i det svenska språket, och använda det där det passar. Svårare än så är det faktiskt inte.

Ani Daspanyan

Statligt subventionerad ojämlikhet

Likt många andra svenskar bänkar jag mig framför TV:n när det vankas stora, prestigefyllda idrottsmästerskap. Fotboll, längdskidor, skidskytte - listan kan göras lång. Idrotten är en lika självklar del av vår kultur som ett besök på Nationalmuseum eller Fotografiska, och den betyder otroligt mycket för så många.

Inte sällan är idrotten ungas främsta sociala sammanhang och den är fortfarande ett av de främsta verktyg samhället kan använda för att lyckas med integrationen. Därför är det beklagligt att stödet från det offentliga är så ofantligt snedvridet som det är idag.

För att kunna syssla med idrott krävs inte sällan en uppsjö av infrastruktur. Det är inte som att läsa en bok där allt du behöver är ett bibliotekskort för att litteraturens underverk ska stå och vänta vid en öppen pärlport. Det behövs allt som oftast idrottshallar eller andra anläggningar, och dessa ägs i regel av kommunerna. Anläggningarna ska fördelas mellan en mängd olika sporter och föreningar, och skolan är tyvärr inte det enda kommunerna misslyckas

med. Det första problemet är att kommunerna inte bygger tillräckligt med idrottsinfrastruktur från första början, och när befolkningen växer innebär det att allt fler får dela på en liten kaka. Det andra problemet är att när kakan fördelas prioriteras tjejer bort för att ge plats åt killar. Därmed får killar större möjligheter än jämnåriga tjejer.

Men det är en naturlig följd av att marknaden för herridrott är mycket större, kanske någon vill invända. Visst stämmer det att herridrott omsätter mycket mer pengar än damidrott, men beror det på att vi bryr oss mer om herrar eller på att stödet från offentliga medel och näringslivet alltid varit snedvridet till killars fördel, och fortfarande är det?

Det finns ingen naturlag som säger att idrottare med mer testosteron ska vara värda mer uppmärksamhet och pengar, något som landslaget i längdskidåkning bevisat de senaste åren. Där dominerar damerna och det är de som står för Sveriges topplaceringar, intäkter och mediala uppmärksamhet. Trots det fördelas intäkterna från deras framgångar jämnt och lika mycket pengar går till herrarnas satsning. Det är nästan som att svenska skidförbundet förstår det stora delar av Sverige inte gör än - att sann rättvisa ligger i lika förutsättningar.

Det där som är kärnan i den liberalismen vi driver och som vi är övertygade om är rätt.

Det är inte jämlika förutsättningar inom idrottsrörelsen vi diskuterar när vi spelar Trivial Pursuit i en skola efter alldeles för lite sömn, men det kanske är det vi borde göra. För alla tjejer som springer "idioten" helt frivilligt, hellre spelar hockey än läser Hayek, och som uppgivet tvingas se på när killarna får gå före.

Stockholm, Sverige, Europa - överallt behövs det mer feminism. Idrottsrörelsen är inget undantag. Det kan alla killar som varit i ett omklädningsrum packat med andra killar vittna om. Fjolla. Bög. Hora. Det är bara några av epiteten som dagligen slängs innanför omklädningsrum-

mens svettiga väggar.

Och så undrar folk varför bögar inte spelar fotboll. Det är klart att de gör det eftersom sexualitet och förmågan att springa snabbt eller sparka på en boll inte har något med varandra att göra. Uttrycket grundar sig i den giftiga kultur som råder, som unga killar växer upp med. Den som orsakar att alla inte känner sig trygga, eller inte ser sig som en del av något vars hela existensberättigande bygger på inkludering och gemenskap.

Tyvärr tenderar idrottsfrågor inom politiska sammanhang att reduceras till huruvida vi ska arrangera nästa Olympiska spel eller inte, hur mycket skattebetalarna betalade för en arena eller hur många extra idrottstimmar vi ska ha i skolan. Men frågan är större än så, och ju tidigare vi politiker börjar inse det desto fortare kommer reell förändring kunna ske.

För idrotten är inte någonting som ligger i ett vakuum omöjligt för politiker att påverka. Möjligheterna finns, men viljan och handlingskraften lyser med sin frånvaro. Någon gång och någonstans måste det ändras på. När man funderar över vilka feministiska frågor vi ska driva kanske inte den om jämställdhet inom idrotten är det självklara svaret. Men sen när är politik självklart?

Marcus Willershausen

I mitt klassrum avgår inte Jan

Jag var fem år när Jan Björklund valdes till partiledare i september 2007. Nästan på dagen ett år senare satt vi förskoleklassare nervösa bakom varsin skolbänk runt om i hela Sverige. Det var vår tur att börja skolan och Björkis tur att reformera densamma. Vilken härlig kombo det skulle bli.

Här tar en sextonåring sig friheten att skriva om hur en tolvårig era går mot sitt slut.

Analyserna efter avgångsbeskedet har påmint oss om det stoiska EU-stödet, envisheten kring ökade satsningar på försvaret och alla oneliners. Själv tackar jag främst för hjälpen med att reta upp mina lärare. Och för kunskapsskolan, såklart.

Efter sju år som utbildningsminister hade han sett till att vi fått gå i vad som var början på en kunskapsskola värd sitt namn. Än är kampen för mer ämneskunskaper och mindre mobiler inte över, men vi slapp faktiskt flumskolan. Och inte trodde jag när jag fick mina första betyg att jag snart skulle få omge mig med personer som älskade de där bokstäverna precis lika mycket som jag. Vi är många som gått med i partiet

tack vare att Björkis alltid satt skolan först.

Några av oss är extra tacksamma för alla gånger vi har kunnat sno hans oneliners för att förstärka vår egen, redan lillgamla identitet. Att det finns två problem med rysk gas fick min klass lära sig under en energidebatt i sjuan och jag skyller på Björkis för att jag en gång skällde ut en lärare som tillät mobiler i klassrummet med orden "är det för mycket begärt med lite ordning och reda?"

Men det finns mer att tacka vår store ledare för. Tack för att du i en tid av växande extremism aldrig valt den enkla vägen. Tack för en tydlig röst för försvaret och Nato, för Europa och euron, klimatet och kärnkraften. Tack för humor, självdistans och de rappa svaren.

Jag förstår att partiet är i behov av ett partiledarbyte och lite förnyelse, även om det tar emot att skriva det. Jag förstår vartenda argument om att fokusfrågor försvunnit och att opinionsundersökningar stundtals visat på katastrof under Björkis tolv år på tronen.

Men säg mig, hur ska jag kunna släppa taget om textilarbetargrabben som blev både major och minister, som förändrade utbildningsdebatten i grunden? Som brann så mycket för idén om En Riktig Skola att frågan, efter många års stretande i motvind, till slut fick även generade

sossar att ta av sig kepsen.

I klassrummet förblir Jan oersättlig. Tack för allt.

Liv Näslund

FO-krönika:

Hvad vilja Liberalerna?

Vad skiljer Liberalerna från en indie-biograf? Inte särskilt mycket. Utspelen haglar som från en popcorn-maskin, premiärerna är många och ingen vet vad som visas för dagen. Besökssiffrorna dalar och allt sker inför öppen ridå. Men till politiska partier finns inga kulturstöd. Vi måste klara oss själva och då krävs en klar politisk riktning, ett läkande ledarskap och uthållighet. Liberalerna behöver bli ett modernt parti och sluta käbbla i offentligheten.

Liberalerna behöver välja vilket parti vi ska vara. När L för ett par år sedan genomgick en förnyelseprocess var resultatet slående folkpartistiskt. Arbetet resulterade i ett oerhört omfattande program med policyförslag på hög detaljnivå och som spände över i stort sett alla politiska sakområden. Innehållet var genomtänkt och smart, det har sedan dess i stora delar plockats upp av andra partier.

Problemet är bara att ingen vet att förslagen kommer från oss och utanför partiet märktes knappt den politiska förnyelsen. Det har saknats och saknas fortfarande en

gemensam och klar berättelse som fångar upp och förklarar den väl utvecklade sakpolitiken.

Vi heter Liberalerna, det ställer krav. Att heta Folkpartiet, som vi gjorde tidigare, är enklare om en vill driva politik åt alla möjliga håll. Ingen som inte har god kunskap om svensk politik och svensk politisk historia kan ju gissa vad "Folkpartiet" är för parti. Om en frågar den vän som flytt från en fascistdiktatur så kommer hen tro att Folkpartiet är ett fascistiskt parti, de partierna brukar ju heta något i den stilen. Om en istället frågar den vän som flytt från en kommunistdiktatur så kommer hen tro att Folkpartiet är ett kommunistiskt parti, de partierna brukar ju även de heta något i den stilen. Liberal däremot vet de flesta med en rudimentär förståelse för politik i största allmänhet vad det innebär, därför ställer namnet också krav. För att inte retorik och utspel om ny politik ska skära sig med namnet och för att väljarna därmed inte ska uppfatta Liberalerna som otydliga eller till och med falska bör all ny politik vara och kommuniceras på ett sådant vis att den direkt uppfattas som liberal.

Det har sagts att "att vara Liberal är att vara kluven" och det är sant, det finns flera sätt att vara liberal på. Men väljarna röstar inte på ett parti för att de uppfattar det som kluvet, vi behöver välja riktning och hållas oss till den.

Vi i LUF ska verka för att Liberalerna ska bli ett modernt, progressivt, frihetligt och uppenbart liberalt part. Det innebär att Liberalerna i högre grad borde lyfta klimatet, feminism och mänskliga rättigheter men samtidigt vara tydligt höger i den ekonomiska politiken. Fritt företagande och låga skatter är en förutsättning för välstånd och därmed välfärd. Välfärden är i delar en förutsättning för att enskilda ska få goda livschanser och för att klassresor ska vara möjliga. Mänskliga rättigheter, rättssäkerhet och feminism är grundläggande delar av den liberala ideologin. Ett sådant val innebär också att välja bort utspel och retorik som inte är eller uppenbart uppfattas som modernt, frihetligt, progressivt och liberalt.

När vi valt linje funkar det inte att agera som en popcornmaskin. I valutvärdering efter valutvärdering har Liberalerna själva kommit fram till att de är otydliga. Samtidigt har vårt parti flera supertydliga företrädare. Det är bara det att om var och en är tydlig men i olika riktning

Hur ska väljarna veta vad de får om företrädare ena dagen gör utspel i en riktning som uppfattas som repressiv och en annan företrädare dagen efter gör ett utspel som uppfattas som modernt och progressivt?

Valet av partiledare ger oss möjlighet att välja en person som genom att redan innan vara glasklar med sin politiska riktning också får mandat att driva partiet åt sitt håll. För att detta ska gå krävs kandidater som är öppna med att de företräder olika uppfattningar och att de vars kandidat inte väljs ändå respekterar valet och inte ägnar sig åt systematiskt krypskytte och undergrävande utspel mot det långsiktiga arbetet.

Joar Forssell
Förbundsordförande

A stylized illustration of a person in profile, facing left. The person is colored in a solid blue. On their back is a large, orange female symbol (a circle with a vertical line and a horizontal crossbar). Above the person's head is an orange speech bubble containing the white lowercase letters 'luf'.

luf

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

Posttidning B

Avsändare
Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm